अयं ते सत्यवान् भर्त्ता क्षीणायुः पार्थिवात्मजः । नेष्यामि तमहं बद्ध्वा विद्धि तन्मे चिकीर्षितं ।

॥ सावित्र्युवाच ॥ श्रूयते भगवन् दूतास्त्वामागच्छन्ति मानवान् । नेतुं किल भवान् कस्मादागतोऽसि स्वयं प्रभो । १५०१०

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ इत्युक्तः पितृराजस्तां भगवान् स्वचिकीर्षितं । यथावत् सर्व्वमाख्यातुं तत्प्रियार्थं प्रचक्रमे ।

अयञ्च धर्म्मसंयुक्तो रूपवान् गुणसागरः । नार्हो मत्पुरुषैर्नेतुमतोऽस्मि स्वयमागतः ।

ततः सत्यवतः कायात् पाशबद्धं वशङ्गतं । अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलात् ।

ततः समुद्धृतप्राणं गतश्वासं हतप्रभं । निर्व्विचेष्टं शरीरं तद्बभूवाप्रियदर्शनं ।

यमस्तु तं ततो बद्ध्वा प्रयातो दक्षिणामुखः । सावित्री चैव दुःखार्त्ता यममेवान्वगच्छत । १५०१५

नियमव्रतसंसिद्धा महाभागा पतिव्रता ॥ यम उवाच ॥ निवर्त्त गच्छ सावित्रि कुरुष्वास्यौर्द्ध्वदेहिकं ।

कृतं भर्त्तुस्त्वयानृण्यं यावद्गम्यं गतं त्वया ॥ सावित्र्युवाच ॥ यत्र मे नीयते भर्त्ता स्वयं वा यत्र गच्छति ।

मया च तत्र गन्तव्यमेष धर्म्मः सनातनः । तपसा गुरुभक्त्या च भर्त्तुः स्नेहाद्व्रतेन च ।

तव चैव प्रसादेन न मे प्रतिहता गतिः । प्राहुः साप्तपदं मैत्रं बुधास्तत्त्वार्थदर्शिनः ।

मित्रताञ्च पुरस्कृत्य किञ्चिद्वक्ष्यामि तच्छृणु । १५०२०

नानात्मवन्तस्तु वने चरन्ति धर्म्मञ्च वासञ्च प्रतिश्रयञ्च । विज्ञानतो धर्म्ममुदाहरन्ति तस्मात् सन्तो धर्म्ममाहुः प्रधानं ।

एकस्य धर्म्मेण सतां मतेन सर्व्वे स्म तं मार्गमनुप्रपन्नाः । मा वै द्वितीयं मा तृतीयञ्च वाञ्छेत्तस्मात सन्तो धर्म्ममाहुः प्रधानं ।

॥ यम उवाच ॥ निवर्त्त तुष्टोऽस्मि तवानया गिरा स्वराक्षरव्यञ्जनहेतुयुक्तया । वरं वृणीष्वेह विनाऽस्य जीवितं ददानि ते सर्व्वमनिन्दिते वरं ।

॥ सावित्र्युवाच ॥ च्युतः स राज्याद्वनवासमाश्रितो विनष्टचक्षुः श्वशुरो ममाश्रमे । स लब्धचक्षुर्बलवान् भवेन्नृपस्तव प्रसादाज्ज्वलनार्कसन्निभः ।

॥ यम उवाच ॥ ददानि ते ऽहं तमनिन्दिते वरं यथा त्वयोक्तं भविता च तत्तथा । तवाध्वना श्रान्तिमिवोपलक्षये निवर्त्त गच्छस्व न ते श्रमो भवेत् । १५०२५

॥ सावित्र्युवाच ॥ श्रमः कुतो भर्त्तृसमीपतो हि मे यतो हि भर्त्ता मम सा गतिर्ध्रुवा । यतः पतिं नेष्यसि तत्र मे गतिः सुरेश भूयश्च वचो निबोध मे ।

सतां सकृत् सङ्गतमीप्सितं परं ततः परं मित्रमिति प्रचक्षते । नचाफलं सत्पुरुषेण सङ्गतं ततः सतां सन्निवसेत् समागमे ।

॥ यम उवाच ॥ मनोऽनुकूलं बुधबुद्धिवर्द्धनं त्वया यदुक्तं वचनं हिताश्रयं । विना पुनः सत्यवतोऽस्य जीवितं वरं द्वितीयं वरयस्व भाविनि ।

॥ सावित्र्युवाच ॥ हृतं पुरा मे श्वशुरस्य धीमतः स्वमेव राज्यं लभतां स पार्थिवः । जह्यात् स्वधर्म्मान्न च मे गुरुर्यथा द्वितीयमेतद्वरयामि ते वरं ।

॥ यम उवाच ॥ स्वमेव राज्यं प्रतिपत्स्यतेऽचिरान्न च स्वधर्म्मात् परिहास्यते नृपः । कृतेन कामेन मया नृपात्मजे निवर्त्त गच्छस्व न ते श्रमो भवेत् । १५०३०